

Spreidīķa teksts ir rakstīts Jāņa ev. 9. nod.: no 1.- 7. pantam

Un Jēzus, garām iedams, ieraudzīja cilvēku, kas no dzimšanas bija neredzīgs.

Un mācekļi jautāja Viņam: Rabbi, kas ir grēkojis: viņš pats vai viņa vecāki, ka tas neredzīgs piedzimis?

Jēzus atbildēja: Ne viņš grēkojis, ne viņa vecāki, bet Dieva darbiem jāparādās viņā.

Kamēr ir diena, man jāstrādā Tā darbus, kas mani sūtījis. Nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.

Kamēr es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma.

To teicis, Viņš spļāva zemē un taisīja javu no siekalām, un zieda javu uz viņa acīm,

Un sacīja viņam: Ej, mazgājies Siloe (t.i. tulkojumā "sūtītais") dīķī! Viņš aizgāja, nomazgājās un atnāca redzīgs.

Mīļā draudze!

Rudens ir ap mums. Priecājamies, ja varam būt siltā istabā. Bet ir arī prieks domāt par aizvadīto vasaru. Nebija jau tikai prieks vien – arī atvaļinājumā redzas ļaudis, kuriem kaut kas trūkst. Izbraucot no Vācijas, turpat Bonnas stacijā ir cilvēki, kuriem nav mājvietas, gaida uz kādu palīdzību. Un iebraucot Rīgā ejot caur kājnieku tuneli – arī tur redzas dzīves tumsa. Citiem būs patiešām bijusi īsti saulaina vasara, bet ir arī tie citi, kuri paliek dzīves tumsā. Un kā ir tagad? Karš – ne visi atrod drošību. Kādēļ šīs ciešanas?

Ja kādu piemeklē smaga slimība vai cita nelaime, arī tad uzpeld tas pats jautājums: Kādēļ? Tas taču ir labs cilvēks, kādēļ Dievs viņu soda ar tādu pārbaudījumu? Cilvēki meklē izskaidrojumu. Meklē kādas savas pagātnes vainas. Un ir tādi gudrinieki, kas pat prot norādīt uz kādiem pārkāpumiem: *tas ir tavs pelnītais sods, tādēļ, ka tu toreiz tā un tā izrīkojies, tādēļ tagad ir šīs ciešanas.*

Londonā, kādā pansionātā, ir ievietota man attāla radniece. Es ar viņu sazvanos. Viņa ir palēnām zaudējusi acu gaismu un nu ir pilnīgi akla. Viņu interesē politika un žurnālistika, dažādi pasaules notikumi. Nu jau ir 96 gadi. Dažas dienas atpakaļ sazvanījāmies. Kopējas neievērojot viņas nevarību. Izmisums ir pamatots. Kādēļ? Es esmu taču tik daudz laba darījusi, kāpēc Dievs mani tā soda? Par ko? Mēģināju viņai kādu saudzīgu vārdu teikt. Lāgā neizdevās.

Jēzus iet ar saviem mācekļiem - varbūt no viena ciema uz otru. Sastopas ar daudziem dažādiem cilvēkiem. Un to starpā ir šis neredzīgais vīrs. Tāds jau viņš ir no dzimšanas. Arī mācekļi nesaprot, kādēļ šim vīram ir jācieš. Kādam taču jāuzveļ vaina, tādas lietas nevar notikt bez dziļākas sakarības. Kādēļ? Kādēļ tieši šim vienam? Tas ir vecu vecais jautājums. Vai Jēzus zina atbildi?

Tā ir ļoti vienkārša. Neviens nav vainīgs. Bet cilvēks var piedzīvot un saņemt Dieva tuvību, viņa gādību visādās situācijās.

Šo pievēršanos cilvēka nelaimei Jaunajā Derībā piedzīvo kāds neredzīgais. Tas ir viens no tā sauktajiem brīnumstāstiem. Neredzīgajam atveras jauna pasaule: Piedzīvo ko nozīmē – redzēt to, kas vēl nekad nav redzēts. Saskatīt krāsu bagātību, saredzēt savu māju, savu gultu, ne tikai to atpazīt pēc aptaustīšanas vai īpatnējas smaržas, ieraudzīt cilvēkus, kas ap tevi, uztvert otra skatu, ne tikai sadzirdēt kāda balsi. Tumsā ieslēgtajam atveras gaišums.

Jā, pasaules gaišums atveras, bet vai dzīve pati kļūst līdz ar to gaiša? Lasot šīs nodaļas tālākos notikumus, pārsteidz apkārtējo cilvēku nostāja. Viņu spriedums ir, ka tāds brīnums nav iespējams. Tagad izdziedinātais sastopas ar citu tumsu, ar tumsu, kuru rada cilvēki. Viņu izslēdz pat no kopības un draudzes. Apkārtējie, tie kas it kā Dieva lietas zina, mēģina brīnumu padarīt neiespējamu. Bet izdziedinātais sev nepielaiž nekādas šaubas. "Es ticu, un pielūdza Jēzu." Un viņam sākas cita ikdiena, tā ir sasaistīta ar pašu Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, visas gaismas Devēju.

Vai notiek vēl brīnumi? Jā. Retais būs piedzīvojis tik radikālu izmaiņu savā dzīvē kā neredzīgā dziedināšanu. Bet daudzi no mums būs piedzīvojuši kādus īpašus notikumus, kādus neizskaidrojamus atgadījumus, kad būs bijusi sajūta, te ir darbojies Dievs, mani neatstājot

izmisumā vienu. Pēc Otrā pasaules kara viens un otrs no bēgļiem un arī karavīriem stāstīja par tādiem neizskaidrojamiem atgadījumiem, kā nesaprotamā veidā bija palikuši dzīvi. Kāds bija pasargājis, vai arī dāvinājis sevišķus laimes brīžus.

Šie pārdzīvojumi ir palikuši atmiņā kā neizdzēšami dārgumi. Un tie ir kā atgādinājums, ka mūsu dzīvei ir sakars ne tikai ar to, kas ir ap mums, bet Dievs ir vienā brīdī atvēris mums acis, ļāvis mums saredzēt savu varenību.

Bet piedzīvot brīnumu var arī kādā ikdienišķā notikumā. Tas varbūt būs mans pavisam personiskais brīnums, cits varbūt par to šaubīsies.

Mana kaimiņiene Vācijā jau ilgāku laiku slikti redzēja. Mēs bijām pie tā pieraduši. Nu tā tas ir. Kādā dienā viņai izoperēja kataraktu. Ārstiem tā bija ikdienišķa operācija. Kad apciemoju viņu slimnīcā, viņa staroja aiz prieka. Acs gaisma bija atgūta. Viņa uzdeva man nopirkt ārstiem 12 garas sarkanas rozes un māsiņām kafiju un kūkas. Viņas prieks bija tik pāri plūstošs, man liekas, ka tas aizkustināja ne tikai mani, bet arī darbiniekus slimnīcā. Viņas prieks ir dziļi iespiedies manā atmiņā. Es līdz šai dienai brīnos, kā ikdienišķs notikums var kļūt par brīnumu.

Ejot tālāk ikdienas gaitās, nemaz nav tik izdevīgi, ja ir tādas redzīgas acis. Sevišķi, kad jānoskatās uz neiecietību cilvēku starpā, uz nabadzību, ne tikai Latvijā. Uzmācas bezcerība un vislabāk gribētos parauties pie malas. Bet vai varam? Kara tumsa nav tālu no mums. Kā Krusta draudzes nākotne atrisināsies? Mēs gribētu draudzei labvēlīgu iznākumu. Vai to tad sauktu par brīnumu?

Mans vīrs Aldonis doto situāciju apzīmēja ar šiem vārdiem: "Nebūs labi – ar būs labi." Viņš uzticējās Dieva vadībai: lai kāds ceļš būs ejams – Dievs tev būs līdzās.

Āmen!

Šo pārliecību izsaka arī dziesmas vārdi, ko domās līdzī dziedāsim. Ieklausīsimies.

**Kad dzīves tumšā lejā mēs maldāmies,
Liec vērties Tavā sejā, Mans augstais Dievs!
Liec mums pa dzīves kāpēm Uz augšu traukt
Un pāri visām sāpēm kā ziediem plaukt!**

**Tu turp mūs vadīt vari, Kur jaunais rīts,
Kur siržu sapnim arī ir vainags vīts.
Nu dzīves ceļa jūtīs Mēs lūdzamies:
Kad rudens vēji pūtīs, Dod spēku, Dievs!**